

Arrest

nr. 207 639 van 10 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MARINOWER
Consciencestraat 7
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. C. MARINOWER loco advocaat Mr. W. COUILLIER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 december 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 juni 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 juli 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 12 juli 2018.

1.3. Op 18 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Y.(...) I.(...) Y.(...), verklaart de Israëlische nationaliteit te bezitten. U bent een Israëlische Jood. Uw ouders verlieten in 1972 Samarkand, Oezbekistan vanwege het antisemitisme dat er heerste. U werd op 8 oktober 1980 geboren in Tel Aviv. U ging er naar school en nam er de juwelierszaak van uw vader over. Uw moeder overleed zo'n 19 jaar geleden aan de gevolgen van astma. Uw vader woont nog steeds in Tel Aviv. U trouwde op uw 18 jaar met A.(...). In 2010 bent u van haar gescheiden. Jullie hebben samen drie kinderen: S.(...), S.(...) en D.(...). Uw kinderen verblijven bij uw ex-vrouw in Tel Aviv.

U diende Israël te verlaten omdat u problemen had met ene E.(...) G.(...). U leerde hem kennen toen u bij de diamantbeurs werkte. U nam hem aan als uw associé, dit was ergens in 2015. U verhandelde diamanten en als u financiële steun nodig had sprong hij bij. E.(...) zette de prijs die u diende te verdienen vast. Toen u bij een van deze transacties geen winst maakte kon u E.(...) ook niks terugbetalen, er was immers geen winst gemaakt. E.(...) was echter van mening dat u wel winst had kunnen maken en dat u hem 5000 dollar diende te betalen. U weigerde. Sindsdien wordt u door hem en zijn kompanen bedreigd. Eli eiste dat u hem 5000 dollar zou betalen, elke week dat u niet betaalde zou er 500 dollar bijkomen. U betaalde niet. E.(...) zond contactpersonen naar u om u onder druk te zetten, eerst kwam een zekere J.(...), dan S.(...) en later M.(...). U ontving ook bedreigingen per sms en via Whatsapp. U gaf hen kleine bedragen zodat ze u met rust zouden laten. Op het moment dat E.(...) 10 000 dollar vroeg ging u naar de politie. Dit was ongeveer één maand voor uw vertrek naar België. De politie ondervroegen E.(...) en M.(...) maar ze lieten hen weer vrij. U stond nog steeds onder druk om te betalen en de situatie werd zelfs erger. Er werd nu ook gedreigd dat men u fysiek iets ging aandoen. U voelde zich niet langer veilig en besloot Israël te verlaten. Uw schuld bedroeg op dat moment al 70 000 dollar. Het zou nu ook niet langer alleen om geld draaien maar ook om wraak. U verliet Israël op 5 december 2017 en u kwam met een tussenstop in Turkije diezelfde dag aan in België. Op 31 mei 2018 wordt u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en wordt er vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevindt. U wordt overgebracht naar het gesloten centrum de Caricole teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Op 15 juni 2018, twee dagen voor de voorziene repatriëring op 17 juni 2018 dient u een verzoek om internationale bescherming in. U vernam dat uw vader ook benaderd werd en dat hij onder druk uw nieuwe telefoonnummer diende te geven maar ze zouden niet weten dat u in België bent. U kan echter zeker niet terugkeren naar uw land van herkomst waar u voor uw leven vreest.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Israëlisch paspoort geldig tot 26/11/2021 en een vertaling van screenshots van de bedreigingen die u via sms en whatsapp ontvangen heeft neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat uw verklaringen in het Hebreeuws wenst te doen omdat u het Russisch onvoldoende machtig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u een tolk Hebreeuws toegekend.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een vrees of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Israël, en dit om de redenen die u hieronder kan lezen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u pas 6 maanden na uw aankomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U diende uw verzoek ook pas twee dagen voor uw voorziene repatriëring naar Israël in, hetgeen een ernstige tegenindicatie is voor uw nood aan internationale bescherming. U kwam op 5 december 2017 aan in België zo blijkt uit uw paspoort en uw verklaringen en diende pas op 15 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Nadat u legaal België bent binnengereisd onderneemt u na het verlopen van uw legaal verblijf van 90 dagen dat u als Israëliisch staatsburger geniet, geen stappen om u in orde te stellen en verblijft u illegaal op het Belgisch grondgebied. U verklaart dat u niet wist hoe de asielpcedure hier verloopt en constant op zoek was naar iemand om u te helpen (CGVS, p. 15). Er werd u enkel verteld dat u zich na 3 maanden diende in te schrijven bij de gemeente, zo verklaarde u. U ging langs op het gemeentehuis om uw adres aan te geven maar u liet vreemd genoeg na toen te vermelden dat u problemen had in Israël (CGVS, p. 15). Van uw inschrijving in de gemeente is er echter geen spoor in het administratief dossier te vinden. Het is opmerkelijk dat u ook niet eerder hoorde over de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming, u kreeg immers bijstand van de rabbijn van de synagoge waar u ging bidden (CGVS, p. 15) en heeft hier verschillende vrienden (CGVS, p. 16). Bovendien kwam u reeds eerder naar België in het kader van uw werk in de diamantsector (CGVS, p. 7, 15). Bovendien is het merkwaardig dat mocht u toch naar de gemeente gegaan zijn, u niet de moeite neemt om u verder te informeren naar uw mogelijkheden. Meer nog, nadat u wordt vastgezet in het gesloten centrum de "Caricole" wacht u nog 15 dagen alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U kan hier geen gegronde verklaring voor geven, u herhaalt enkel dat u alles heeft gezegd tegen de politie (CGVS, p. 15). Dat u dus pas op 15 juni 2018, twee dagen voor uw eerste repatriëringspoging op 17 juni 2018, een eerste verzoek om internationale bescherming indient wijst er niet op dat u een daadwerkelijke nood heeft aan internationale bescherming wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Het vermoeden bestaat dat u enkel internationale bescherming aanvroeg om aan een repatriëring te ontkomen. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meerdere maanden wacht alvorens deze aan te vragen. Dit alles wordt nog versterkt door het feit dat u na uw aankomst in België op 5 december 2017 nog enkele toeristische uitstapjes maakt naar Amsterdam, Frankfurt en Wenen (CGVS, p. 17).

Wat de redenen van uw verzoek om internationale bescherming betreft dient er te worden vastgesteld dat niet kan aangetoond worden dat uw problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen kan enkel afgeleid worden dat het door u aangehaald probleem interpersoonlijk, financieel en gemeenrechtelijk van aard is. U zou Israël verlaten hebben omwille van bedreigingen die u ontving van personen die geld van uw eisten (CGVS, p. 10, 11). Dit probleem heeft echter geen aantoonbare band met de Vluchtelingenconventie. U sloot met een bepaald persoon een zakendeal, maar nadat u volgens hem uw schulden niet afloste zou u bedreigd zijn.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Israël een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te koesteren.

Zo bleek uit uw persoonlijk onderhoud dat u niet veel ernstige pogingen hebt ondernomen om bescherming te krijgen van de Israëlische autoriteiten, hetgeen weinig aannemelijk is. Zo verklaarde u een klacht te hebben ingediend bij de Israëlische politie een maand voor uw vertrek uit het land (CGVS, p. 5, 13). U stelt dat de politie geen echte actie ondernomen heeft, nochtans hebben ze de door u aangewezen personen ondervraagd, wat er toch op wijst dat ze uw klacht wel ernstig hebben genomen (CGVS, p. 13). Deze personen zouden vervolgens weer zijn vrijgelaten. Dit wijst er volgens u op dat de politie u niet wil helpen. Dit kan echter niet overtuigen. Er kunnen tal van redenen zijn waarom de politie de verdachten heeft laten gaan. U zelf kan ook geen redenen aanhalen waarom de politie geen verder actie onderneemt in uw zaak of waarom ze u niet verder willen helpen (CGVS, p. 13). U stelt dat ze niet tussenbeide komen zolang er geen fysieke bedreigingen en /of verwondingen worden vastgesteld (CGVS, p. 13). Dit blijkt louter een vermoeden van uw kant. Verder heeft u zelf nooit problemen gekend met de Israëlische politie of autoriteiten, en behoort u als Jood tot de religieuze meerderheid van het land en maakte u aldus niet aannemelijk dat ze u niet zouden willen helpen (CGVS, p. 14, 15). U heeft ook slechts een maand voor uw vertrek een klacht ingediend bij de politie, men kan niet verwachten van een politiedienst dat die onmiddellijk resultaat biedt. Het feit dat er na een maand geen verdere acties werden ondernomen wil niet zeggen dat ze u niet verder willen helpen. U kan aldus geen gegronde reden geven waarom u zich bij eventuele problemen in geval van een terugkeer naar Israël niet zou kunnen beroepen op de hulp van en/of bescherming door aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Uit het administratief dossier blijkt dat u aan de Belgische politie, door wie u in illegaal verblijf werd aangetroffen, verklaarde dat u Israël had verlaten omdat u een financiële schuld had in Israël die u niet kon betalen (zie pv van de politie in administratief dossier). Zo stelde u toen dat u 70 000 dollar had geleend van criminelen om een zaak te kunnen beginnen in Tel Aviv (zie pv van de politie). Op het CGVS verklaarde u 70 000 dollar te moeten betalen aan E.(...) G.(...) omdat hij u als associé van geld voorzag om zaken te doen. Bij een laatste transactie zou u geen winst gemaakt hebben maar zou E.(...) toch het geld van u teruggevraagd hebben. In eerste instantie vroeg hij slechts 5000 dollar, als gevolg van stijgende interesten liep het bedrag op tot 70 000 dollar (CGVS, 10, 11). Uit dit pv van de politie blijkt dat u ook verwees naar ene M.(...) C.(...) als grote boosdoener (zie pv van de politie). Op het CGVS verwijst u in eerste instantie naar E.(...) G.(...) en zijn kompanen J.(...), S.(...) en M.(...), over deze M.(...) C.(...) zegt u helemaal niks (CGVS, p. 10, 11, 12). Pas wanneer u uitdrukkelijk wordt geconfronteerd met de naam M.(...) C.(...) zegt u ook met hem problemen te hebben (CGVS, p. 16). U zou deze persoon niet meer vermeld hebben op het CGVS omdat de druk die van deze persoon uitgaat de laatste tijd veel minder is. Toch blijft het dan opvallend dat u een maand geleden M.(...) C.(...) wel nog aanduidde als een persoon die u vreesde. U verklaarde aan de Belgische politie eveneens dat uw zaak Jewellery Eliyhoo failliet ging in 2017 (zie pv van de politie). Op het CGVS spreekt u niet over een faillissement en verklaarde u dat uw zaak gesloten werd toen u naar diamantenbeurs ging, voor de problemen ontstonden (CGVS, p. 14). U kan voor dit verschil geen bevredigende verklaring voor geven, u stelt dat u zowel in uw winkel als op de beurs werkte toen uw problemen begonnen (CGVS, p. 15). Verder verklaarde u aan de politie bij het terugkeerinterview (dd. 31/05/2018) dat u hier een nieuwe zaak wenste te openen maar dat u niet kan terugkeren naar Israël omdat u nog bezig bent om hier alles te regelen maar dit zijn tijd duurt (zie terugkeer interview). U liet toen echter na te vermelden dat u problemen zou kennen of voor uw leven vreesde bij een terugkeer naar Israël. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat u inderdaad heeft gezegd dat u hier een winkel wil openen omdat ze u vroegen of u hier een winkel wenste te openen. U ontkent dat u heeft gezegd dat u niet terugkeerde naar Israël omdat het lang duurt die zaak te starten (CGVS, p. 16). Dit is merkwaardig, iemand die stelt te vrezen voor zijn leven zou toch ook in dat terugkeerinterview vermelden deze vrees te koesteren. Men kan verwachten dat u niet zou nalaten te vertellen dat u ernstige problemen heeft bij een terugkeer naar Israël op het moment dat u hier uitdrukkelijk wordt naar gevraagd. Aan de geloofwaardigheid van deze problemen kan dan ook worden getwijfeld.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Israël vervolging of ernstige schade dient te vrezen. U hebt met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet loopt.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort toont hoogstens uw identiteit en nationaliteit aan en deze wordt niet betwist door het CGVS. De kopie van de vertaling van de bedreigingen die u ontvangen heeft kan bovenstaande vaststelling evenmin ombuigen. Uit deze vertaling blijkt dat iemand u beledigde en

bedreigde. Echter valt er uit deze stukken niet af te leiden van wie deze bedreigingen afkomstig zijn. Ze kunnen door om het even wie en om het even waar verzonden zijn. Meer nog, in deze berichten wordt er nog verwezen naar ene S.(...), over deze persoon heeft u niks gezegd tijdens het persoonlijk onderhoud. U sprak tijdens uw persoonlijk onderhoud over enkele geschreven dreigbrieven die u ontvangen zou hebben (CGVS, p. 5) maar u laat na deze voor te leggen aan het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat hij een gegronde vrees heeft dat zijn fysieke integriteit zou worden aangetast, minstens dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij licht toe: *“Aangezien verzoeker Israël immers ontvlucht is omdat hij aanhoudend per sms, via Whatsapp en door verscheidene personen aan den lijve bedreigd werd met ernstige verwondingen of zelfs met de dood omwille van een vermeende handelsschuld die verzoeker nog zou hebben bij een zekere Heer E.(...) G.(...).*

Aangezien verzoeker dus onder druk werd gezet en afgeperst werd door de Israëlische maffia teneinde aanzienlijke bedragen te betalen dan wel fysiek verminkt te worden.

Aangezien verzoeker herhaaldelijk de bescherming van de Israëlische politie heeft ingeroepen, doch deze niet konden of mochten ingrijpen, zodat de bedreigingen steeds ernstiger werden en verzoeker geen andere keuze meer had dan Israël te verlaten voor zijn eigen veiligheid.

Aangezien de personen voor wie verzoeker op de vlucht is, ook niet weten waar verzoeker momenteel is.

Aangezien de bende van E.(...) G.(...) om die reden ook de broer en de vader van verzoeker reeds is gaan bedreigen in Israël.”

Verzoeker haalt voorts aan dat hij voordien ook problemen heeft gehad met de heer M.C.. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt hem ten onrechte dat hij de heer M.C. niet spontaan vermeldde tijdens het interview nu deze op het ogenblik van het interview niet zozeer nog een bedreiging vormde, aldus verzoeker, die meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spijkers op laag water zoekt door dit als tegenstrijdigheid te aanzien om zo zijn verhaal als ongeloofwaardig te catalogeren. Verzoeker merkt op dat er voorts geen enkele tegenstrijdigheid vast te stellen is in zijn verhaal waar hij stelde zowel op de diamantbeurs als in zijn eigen juwelierszaak te werken op het ogenblik dat de bedreigingen begonnen. Hij was tijdens zijn eerste interview gewoon vergeten te vermelden dat hij ook nog elders werkte. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat het eerste interview ook in het Russisch gebeurde, een taal die hij niet volledig beheerst, en dat er zodoende mogelijks tijdens dat eerste interview een aantal zaken verkeerd zijn weergegeven. Hij benadrukt dat hij wel degelijk bedreigd werd en onvoldoende bescherming kreeg van de Israëlische instanties en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dus ten onrechte van oordeel is dat hij niet aannemelijk zou maken dat hij een gegronde vrees zou hebben of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Waar hem in de bestreden beslissing ten kwade wordt geduid dat hij pas zes maanden na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, voert verzoeker aan dat hij in eerste instantie blij was dat hij zijn levensbedreigende situatie in Israël was kunnen ontvluchten en dat hem hier in België gemeld werd dat hij zich via het Vreemdelingenregister in regel kon stellen om hier een zelfstandige zaak op te starten en zo voortaan permanent in België te kunnen verblijven. Verzoeker was naar eigen zeggen in de overtuiging dat hij op deze manier een nieuw leven in België kon opbouwen, getuige hiervan ook de huurovereenkomst die hij reeds had afgesloten te Antwerpen (stuk 5), zodat een verzoek om internationale bescherming toen niet aan de orde was. Toen hij op 31 mei 2018 werd opgepakt, werd hij eindelijk behoorlijk geïnformeerd en diende hij onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in. Dat het verzoek om internationale bescherming dus pas enkele maanden na aankomst in België werd ingediend, kan naar mening van verzoeker dus geenszins als reden aangehaald worden om zijn gegronde vrees voor zijn fysieke integriteit in twijfel te trekken. Het gevaar in

Israël is immers nog steeds imminent aanwezig doch verzoeker was in de overtuiging dat door zijn aanvraag tot inschrijving in het Vreemdelingenregister zijn verblijfssituatie in België reeds in regel was en hij zich dus geen zorgen meer hoefde te maken over de problemen in zijn land van herkomst.

Verzoeker voegt hier nog aan toe: *“Aangezien het CVGS voorts ten onrechte van oordeel is dat verzoeker onvoldoende aannemelijk maakt dat hij een risico op ernstige schade zou lopen bij een terugkeer naar Israël en dat hij onvoldoende beroep zou hebben gedaan op de Politiediensten.*

Aangezien verzoeker evenwel herhaaldelijk naar de Politie is gestapt, doch de bedreigingen daardoor alleen maar erger werden en de Politie om één of andere reden verzoeker niet kon of mocht helpen (Stuk 3).

Aangezien verzoeker de laatste keer anderhalve maand voor zijn vertrek naar België aldus klacht indiende, doch de Politie wederom niet adequaat kon optreden, nu de bedreigingen naderhand dermate escaleerden dat verzoeker genoodzaakt werd het land te verlaten.

Aangezien verzoeker in die zin wel degelijk behoort tot een groep, die niet kan rekenen op bescherming van de overheid en zodoende wel degelijk onder de criteria van de Conventie van Genève valt.

Aangezien het derhalve duidelijk is dat verzoeker wel degelijk ernstig met zijn leven bedreigd werd en dat de Israëlische autoriteiten hem niet konden of wilden beschermen tegen die bedreigingen, nu deze stelden dat zij enkel zouden kunnen optreden wanneer er effectief fysiek letsel wordt toegebracht.

Aangezien het leven van verzoeker zodoende wel degelijk acuut in gevaar is in Israël en de overheid verzoeker daar blijkbaar niet tegen kan beschermen.”

Verzoeker merkt tot slot op dat het feit dat hij zijn drie kinderen niet meer kan zien door zijn vlucht naar België toch een ernstige aanwijzing is dat hij echt wel voor zijn leven vreest in Israël. Hij meent dan ook zeker in aanmerking te komen om als vluchteling te worden erkend, minstens om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uitprint van de bedreigingen jegens verzoeker, een klacht van verzoeker bij de Israëlische politie, een aanvraag tot inschrijving in het Vreemdelingenregister te Antwerpen dd. 28 maart 2018, een kopie van een huurovereenkomst en een kopie van de eerste bladzijde van verzoekers paspoort.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een vertaling in het Nederlands van de aan het verzoekschrift gevoegde klacht, een vertaling in het Nederlands van een verklaring van verzoekers Israëlische advocaat H.C. en een bewijs van de huur van een wagen (van 13/02/2018 tot 10/03/2018).

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij pas zes maanden na zijn aankomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, pas twee dagen voor zijn voorziene repatriëring naar Israël, hetgeen een ernstige tegenindicatie is voor zijn nood aan internationale bescherming, (ii) niet kan aangetoond worden dat de door hem aangehaalde redenen van zijn verzoek om internationale bescherming verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald zijn ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep daar uit zijn verklaringen enkel kan afgeleid worden dat het door hem aangehaald probleem – hij sloot met een bepaald persoon een zakendeal maar nadat hij volgens deze persoon zijn schulden niet afloste zou hij bedreigd zijn – interpersoonlijk, financieel en gemeenrechtelijk van aard is, (iii) hij niet veel ernstige pogingen heeft ondernomen om bescherming te krijgen van de Israëlische autoriteiten en hij geen gegronde reden kan geven waarom hij zich bij eventuele problemen in geval van terugkeer naar Israël niet zou kunnen beroepen op de hulp van en/of bescherming door aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, (iv) zijn verklaringen aan de politie, door wie hij in illegaal verblijf werd aangetroffen, sterk afwijken van zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals wordt toegelicht, en hij bij het terugkeerinterview verklaarde dat hij hier een nieuwe zaak wenste te openen maar dat hij niet kan terugkeren naar Israël omdat hij nog bezig is om hier alles te regelen maar dit zijn tijd duurt en hij niet kan vermelden dat hij problemen zou kennen of voor zijn leven vreest bij een terugkeer naar Israël en (v) de door hem neergelegde documenten de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet kunnen ombuigen daar zijn paspoort hoogstens zijn identiteit en nationaliteit aantoont, gegevens welke niet worden betwist, uit de kopie van de vertaling van de bedreigingen die hij heeft ontvangen niet valt af te leiden van wie deze bedreigingen afkomstig zijn, deze aldus door om het even wie en om het even waar kunnen verzonden zijn, in de berichten ook wordt verwezen naar ene S., over wie verzoeker echter niks heeft gezegd tijdens het persoonlijk

onderhoud, en hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud sprak over enkele geschreven dreigbrieven die hij zou ontvangen hebben maar hij nalaat deze voor te leggen.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de*

bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”.

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingdefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de “bescherming” van het land van nationaliteit niet kunnen of, “wegens deze vrees”, niet willen invoeren of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

- “a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;*
- b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”.*

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

De overheid moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de verzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de verzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de asielinstantie bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

2.6. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij bedreigd werd door een zakenpartner, die van mening was dat verzoeker hem na een transactie van diamanten, waarbij geen winst werd gemaakt, toch 5000 dollar diende te betalen en die elke week dat er niet betaald werd 500 dollar extra eiste, waardoor verzoekers schuld intussen zou zijn opgelopen tot 70 000 dollar. De Raad stelt vast dat, zo deze feiten al op enige

waarheid zouden berusten, de door verzoeker aangehaalde problemen louter interpersoonlijk, financieel en gemeenrechtelijk van aard zijn en geen verband houden met één van voormelde criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie.

Verzoeker volhardt in zijn beweringen dat hij niet kon, of in geval van terugkeer kan, rekenen op bescherming van de Israëlische autoriteiten. Hij brengt echter geen overtuigende elementen of argumenten bij ter staving van deze beweringen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden wordt overwogen: *“Zo bleek uit uw persoonlijk onderhoud dat u niet veel ernstige pogingen hebt ondernomen om bescherming te krijgen van de Israëlische autoriteiten, hetgeen weinig aannemelijk is. Zo verklaarde u een klacht te hebben ingediend bij de Israëlische politie een maand voor uw vertrek uit het land (CGVS, p. 5, 13). U stelt dat de politie geen echte actie ondernomen heeft, nochtans hebben ze de door u aangewezen personen ondervraagd, wat er toch op wijst dat ze uw klacht wel ernstig hebben genomen (CGVS, p. 13). Deze personen zouden vervolgens weer zijn vrijgelaten. Dit wijst er volgens u op dat de politie u niet wil helpen. Dit kan echter niet overtuigen. Er kunnen tal van redenen zijn waarom de politie de verdachten heeft laten gaan. U zelf kan ook geen redenen aanhalen waarom de politie geen verder actie onderneemt in uw zaak of waarom ze u niet verder willen helpen (CGVS, p. 13). U stelt dat ze niet tussenbeide komen zolang er geen fysieke bedreigingen en /of verwondingen worden vastgesteld (CGVS, p. 13). Dit blijkt louter een vermoeden van uw kant. Verder heeft u zelf nooit problemen gekend met de Israëlische politie of autoriteiten, en behoort u als Jood tot de religieuze meerderheid van het land en maakte u aldus niet aannemelijk dat ze u niet zouden willen helpen (CGVS, p. 14, 15). U heeft ook slechts een maand voor uw vertrek een klacht ingediend bij de politie, men kan niet verwachten van een politiedienst dat die onmiddellijk resultaat biedt. Het feit dat er na een maand geen verdere acties werden ondernomen wil niet zeggen dat ze u niet verder willen helpen. U kan aldus geen gegronde reden geven waarom u zich bij eventuele problemen in geval van een terugkeer naar Israël niet zou kunnen beroepen op de hulp van en/of bescherming door aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.”* Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij onvoldoende bescherming kreeg van de Israëlische instanties, dat hij immers herhaaldelijk de bescherming van de Israëlische politie heeft ingeroepen – wat overigens niet blijkt uit de verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en waaruit blijkt dat hij slechts eenmaal, een maand voor zijn vertrek, een klacht heeft ingediend (notities persoonlijk onderhoud, p. 13) – doch de politie niet kon of mocht ingrijpen en stelde dat zij enkel kunnen optreden wanneer er effectief fysiek letsel wordt toegebracht, betoog waarmee hij in wezen niet verder komt dat het louter volhardten in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, slaagt verzoeker er allerm minst in voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te plaatsen. In zoverre verzoeker tracht zijn betoog kracht bij te zetten door te verwijzen naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde klacht bij de Israëlische politie, benadrukt de Raad dat het feit dat verzoeker een klacht zou hebben ingediend bij de politie, niets afdoet aan het besluit dat hij op geen enkele manier aannemelijk maakt dat hij zich bij eventuele problemen in geval van terugkeer naar Israël niet zou kunnen beroepen op de hulp van en/of bescherming door de Israëlische autoriteiten.

De geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door verzoeker voorgehouden problemen en geschetste vrees wordt overigens danig gerelativeerd door zijn laattijdige verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op goede gronden dat verzoekers persoonlijk gedrag – hij wachtte zes maanden alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen en verklaarde zich pas vluchteling twee dagen voor zijn voorziene repatriëring naar Israël – allerm minst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat u pas 6 maanden na uw aankomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U diende uw verzoek ook pas twee dagen voor uw voorziene repatriëring naar Israël in, hetgeen een ernstige tegenindicatie is voor uw nood aan internationale bescherming. U kwam op 5 december 2017 aan in België zo blijkt uit uw paspoort en uw verklaringen en diende pas op 15 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Nadat u legaal België bent binnengereisd onderneemt u na het verlopen van uw legaal verblijf van 90 dagen dat u als Israëlisch staatsburger geniet, geen stappen om u in orde te stellen en verblijft u illegaal op het Belgisch grondgebied. U verklaart dat u niet wist hoe de asielpcedure hier verloopt en constant op zoek was naar iemand om u te helpen (CGVS, p. 15). Er werd u enkel verteld dat u zich na 3 maanden diende in te schrijven bij de gemeente, zo verklaarde u. U ging langs op het gemeentehuis om uw adres aan te geven maar u liet vreemd genoeg na toen te vermelden dat u problemen had in Israël (CGVS, p. 15). Van uw inschrijving in de gemeente is er echter*

geen spoor in het administratief dossier te vinden. Het is opmerkelijk dat u ook niet eerder hoorde over de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming, u kreeg immers bijstand van de rabbijn van de synagoge waar u ging bidden (CGVS, p. 15) en heeft hier verschillende vrienden (CGVS, p. 16). Bovendien kwam u reeds eerder naar België in het kader van uw werk in de diamantsector (CGVS, p. 7, 15). Bovendien is het merkwaardig dat mocht u toch naar de gemeente gegaan zijn, u niet de moeite neemt om u verder te informeren naar uw mogelijkheden. Meer nog, nadat u wordt vastgezet in het gesloten centrum de "Caricole" wacht u nog 15 dagen alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U kan hier geen gegronde verklaring voor geven, u herhaalt enkel dat u alles heeft gezegd tegen de politie (CGVS, p. 15). Dat u dus pas op 15 juni 2018, twee dagen voor uw eerste repatriëringspoging op 17 juni 2018, een eerste verzoek om internationale bescherming indient wijst er niet op dat u een daadwerkelijke nood heeft aan internationale bescherming wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Het vermoeden bestaat dat u enkel internationale bescherming aanvroeg om aan een repatriëring te ontkomen. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meerdere maanden wacht alvorens deze aan te vragen. Dit alles wordt nog versterkt door het feit dat u na uw aankomst in België op 5 december 2017 nog enkele toeristische uitstapjes maakt naar Amsterdam, Frankfurt en Wenen (CGVS, p. 17)." De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij in eerste instantie blij was dat hij zijn levensbedreigende situatie in Israël was kunnen ontvluchten en dat hem hier in België gemeld werd dat hij zich via het Vreemdelingenregister in regel kon stellen om hier een zelfstandige zaak op te starten en zo voortaan permanent in België te kunnen verblijven, dat hij aldus in de overtuiging was dat door zijn aanvraag tot inschrijving in het Vreemdelingenregister zijn verblijfssituatie in België reeds in regel was en dat hij zich dus geen zorgen meer hoefde te maken over de problemen in zijn land van herkomst en dat hij in de overtuiging was dat hij op deze manier een nieuw leven in België kon opbouwen, getuige hiervan ook de huurovereenkomst die hij reeds had afgesloten te Antwerpen (stuk 5), zodat een verzoek om internationale bescherming toen niet aan de orde was, brengt verzoeker geen afdoende verklaring bij die kan vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Een "voorlopig" gevoel van veiligheid is immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoeker ertoe bracht zijn land van herkomst te ontvluchten. Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift en verzoekers gedrag blijkt overigens ontegensprekelijk dat hij niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te bekomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat hij pas behoorlijk werd geïnformeerd omtrent de asielprocedure toen hij op 31 mei 2018 werd opgepakt, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing reeds op goede gronden wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde onwetendheid omtrent de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan overigens bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij vervolgens onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij wachtte immers nog 15 dagen alvorens zich vluchteling te verklaren en diende pas een eerste verzoek om internationale bescherming in op 15 juni 2018, twee dagen voor zijn eerste repatriëringspoging. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming aantoonde dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en aldus een contra-indicatie vormt voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

De geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat zijn verklaringen aan de Belgische politie, door wie hij in illegaal verblijf werd aangetroffen, sterk afwijken van zijn verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In de bestreden wordt dienaangaande correct het volgende vastgesteld: "Uit het administratief dossier blijkt dat u aan de Belgische politie, door wie u in illegaal verblijf werd aangetroffen, verklaarde dat u Israël had verlaten omdat u een financiële schuld had in

Israël die u niet kon betalen (zie pv van de politie in administratief dossier). Zo stelde u toen dat u 70 000 dollar had geleend van criminelen om een zaak te kunnen beginnen in Tel Aviv (zie pv van de politie). Op het CGVS verklaarde u 70 000 dollar te moeten betalen aan E.(...) G.(...) omdat hij u als associé van geld voorzag om zaken te doen. Bij een laatste transactie zou u geen winst gemaakt hebben maar zou E.(...) toch het geld van u teruggevraagd hebben. In eerste instantie vroeg hij slechts 5000 dollar, als gevolg van stijgende interesten liep het bedrag op tot 70 000 dollar (CGVS, 10, 11). Uit dit pv van de politie blijkt dat u ook verwees naar ene M.(...) C.(...) als grote boosdoener (zie pv van de politie). Op het CGVS verwijst u in eerste instantie naar E.(...) G.(...) en zijn kompanen J.(...), S.(...) en M.(...), over deze M.(...) C.(...) zegt u helemaal niks (CGVS, p. 10, 11, 12). Pas wanneer u uitdrukkelijk wordt geconfronteerd met de naam M.(...) C.(...) zegt u ook met hem problemen te hebben (CGVS, p. 16). U zou deze persoon niet meer vermeld hebben op het CGVS omdat de druk die van deze persoon uitgaat de laatste tijd veel minder is. Toch blijft het dan opvallend dat u een maand geleden M.(...) C.(...) wel nog aanduidde als een persoon die u vreesde. U verklaarde aan de Belgische politie eveneens dat uw zaak Jewellery Eliyhoo failliet ging in 2017 (zie pv van de politie). Op het CGVS spreekt u niet over een faillissement en verklaarde u dat uw zaak gesloten werd toen u naar diamantenbeurs ging, voor de problemen ontstonden (CGVS, p. 14). U kan voor dit verschil geen bevredigende verklaring voor geven, u stelt dat u zowel in uw winkel als op de beurs werkte toen uw problemen begonnen (CGVS, p. 15). Verder verklaarde u aan de politie bij het terugkeerinterview (dd. 31/05/2018) dat u hier een nieuwe zaak wenste te openen maar dat u niet kan terugkeren naar Israël omdat u nog bezig bent om hier alles te regelen maar dit zijn tijd duurt (zie terugkeer interview). U liet toen echter na te vermelden dat u problemen zou kennen of voor uw leven vreesde bij een terugkeer naar Israël. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat u inderdaad heeft gezegd dat u hier een winkel wil openen omdat ze u vroegen of u hier een winkel wenste te openen. U ontkent dat u heeft gezegd dat u niet terugkeerde naar Israël omdat het lang duurt die zaak te starten (CGVS, p. 16). Dit is merkwaardig, iemand die stelt te vrezen voor zijn leven zou toch ook in dat terugkeerinterview vermelden deze vrees te koesteren. Men kan verwachten dat u niet zou nalaten te vertellen dat u ernstige problemen heeft bij een terugkeer naar Israël op het moment dat u hier uitdrukkelijk wordt naar gevraagd. Aan de geloofwaardigheid van deze problemen kan dan ook worden getwijfeld." Gelet op het geheel van deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht de geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde problemen verder in twijfel trekt, kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig volhouden dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Waar verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden tracht uit te klaren, stellende dat hij voordien ook problemen heeft gehad met de heer M.C. en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem ten onrechte verwijt dat hij de heer M.C. niet spontaan vermeldde tijdens het interview nu deze op het ogenblik van het interview niet zozeer nog een bedreiging vormde, kan de Raad slechts vaststellen dat hij zich beperkt tot het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen doch hiermee volledig voorbij gaat aan de vaststellingen dat (1) hij aan de Belgische politie verklaarde dat M.C. diegene is aan wie hij 70.000 dollar zou schuldig zijn ("Vernemen tijdens het interview dat betrokkene Israël ontvlucht is omdat hij 70.000 US\$ schulden heeft aan het georganiseerde criminele milieu die hem dit geld heeft voorgeschoten om in Tel Aviv een zaak te hebben. Jewelry ELIYHOO – Tel aviv Ramat Gan – Deze ging failliet in 2017 en omdat hij met de dood werd bedreigd is hij naar België gekomen. Hij moet elke maand 10 procent betalen doch hij kan dit niet betalen. De loanshark zou M.(...) C.(...) heten.", Administratief verslag vreemdelingencontrole dd. 31/05/2018) terwijl hij ten overstaan van het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij dit bedrag schuldig is aan E.G., zijn zakenpartner, die van mening was dat verzoeker hem na een transactie van diamanten, waarbij geen winst werd gemaakt, toch 5000 dollar diende te betalen en die elke week dat er niet betaald werd 500 dollar extra eiste, waardoor verzoekers schuld intussen zou zijn opgelopen tot 70 000 dollar (notities persoonlijk onderhoud, p. 5 en p. 10-12) en (2) hij pas nadat hij tijdens het persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met de naam M.C. stelde ook met hem problemen te hebben gekend doch de druk die van deze persoon uitgaat de laatste tijd veel minder is. Het hoeft geen betoog dat degelijke flagrant afwijkende verklaringen over de persoon aan wie hij een dergelijke grote som geld zou moeten betalen en van wie de bedreiging ten aanzien van zijn persoon uitgaat, alsook over de reden waarom hij deze schuld heeft op fundamentele wijze afbreuk doet aan verzoekers geloofwaardigheid. In zoverre verzoeker voorst opmerkt dat er geen enkele tegenstrijdigheid vast te stellen is in zijn verhaal waar hij stelde zowel op de diamantbeurs als in zijn eigen juwelierszaak te werken op het ogenblik dat de bedreigingen begonnen en hij aanvoert dat hij tijdens zijn eerste interview gewoon was vergeten te vermelden dat hij ook nog elders werkte, merkt de Raad op dat *in casu* in de bestreden beslissing geen omissie werd vastgesteld in zijn eerste verklaringen, zoals verzoeker verkeerdelijk lijkt te menen, doch wel een tegenstrijdigheid met zijn latere verklaringen: "U verklaarde aan de Belgische politie eveneens dat uw zaak Jewellery Eliyhoo failliet ging in 2017 (zie pv van de politie). Op het CGVS spreekt u niet

over een faillissement en verklaarde u dat uw zaak gesloten werd toen u naar diamantenbeurs ging, voor de problemen ontstonden (CGVS, p. 14). U kan voor dit verschil geen bevredigende verklaring voor geven, u stelt dat u zowel in uw winkel als op de beurs werkte toen uw problemen begonnen (CGVS, p. 15).” De Raad leest inderdaad in verzoekers verklaringen zoals hij deze ten overstaan van de Belgische politie heeft afgelegd: “Vernemen tijdens het interview dat betrokkene Israël ontvlucht is omdat hij 70.000 US\$ schulden heeft aan het georganiseerde criminele milieu die hem dit geld heeft voorgeschoten om in Tel Aviv een zaak te hebben. Jewelry ELIYHOO – Tel aviv Ramat Gan – Deze ging failliet in 2017 en omdat hij met de dood werd bedreigd is hij naar België gekomen. Hij moet elke maand 10 procent betalen doch hij kan dit niet betalen. (...)”, Administratief verslag vreemdelingencontrole dd. 31/05/2018. Tijdens het persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dan weer **“Wat is er met uw winkel gebeurd na uw vertrek? ik heb de winkel moeten sluiten en me reoriënteren om naar de beurs te gaan (...) Als ik het goed begrepen heb, toen de problemen begonnen had u geen winkel meer, maar zat u in de beurs zaken? ja”** (notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Nadat hij werd geconfronteerd met de verklaringen die hij tegenover de Belgische politie had afgelegd, stelde verzoeker dan weer dat hij zowel in zijn winkel als op de beurs werkte op het moment dat zijn problemen begonnen (notities persoonlijk onderhoud, p. 15), waarmee hij voormelde tegenstrijdigheid geenszins uitklaart. Ook in voorliggend verzoekschrift geeft verzoeker geen valabele verklaring voor zijn flagrant tegenstrijdige verklaringen. Immers, waar hij aanhaalt dat het eerste interview in het Russisch gebeurde, een taal die hij niet volledig beheerst, en er zodoende tijdens dat eerste interview mogelijks een aantal zaken verkeerd zijn weergegeven, laat hij na te concretiseren welke van zijn verklaringen mogelijks foutief zouden zijn vertaald of genoteerd. Blote beweringen van zijnetwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker dan ook niet *in concreto* aan dat er zich vertaal- en/of communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan of dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothetheerd zou zijn. De Raad benadrukt te dezen nog dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen op te werpen.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Zo legt verzoeker de vertalingen neer van de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen doch hij laat na tevens de vertaalde screenshots en audio chats bij te brengen. Hoe dan ook, deze vertalingen worden in de bestreden beslissing correct beoordeeld als volgt: *“De kopie van de vertaling van de bedreigingen die u ontvangen heeft kan bovenstaande vaststelling evenmin ombuigen. Uit deze vertaling blijkt dat iemand u beledigde en bedreigde. Echter valt er uit deze stukken niet af te leiden van wie deze bedreigingen afkomstig zijn. Ze kunnen door om het even wie en om het even waar verzonden zijn. Meer nog, in deze berichten wordt er nog verwezen naar ene S.(...), over deze persoon heeft u niks gezegd tijdens het persoonlijk onderhoud. U sprak tijdens uw persoonlijk onderhoud over enkele geschreven dreigbrieven die u ontvangen zou hebben (CGVS, p. 5) maar u laat na deze voor te leggen aan het CGVS.”* Wat er ook van zij, zo verzoeker daadwerkelijk deze bedreigingen aan zijn adres zou hebben ontvangen, doet dit niets af aan het feit dat hij op geen enkele manier aannemelijk maakt dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de hulp van en/of bescherming door de Israëlische autoriteiten. De klacht die verzoeker zou hebben ingediend bij de politie werd hoger reeds in aanmerking genomen. Uit de vertaling van de verklaring van verzoekers advocaat in Israël, waarvan het vertaalde document overigens niet wordt bijgevoegd, blijkt dat dit attest werd opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekers familieleden. Het stuk vertoont aldus een hoog gesolliciteerd karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Verzoekers paspoort toont enkel zijn identiteit en nationaliteit aan, gegevens welke niet in twijfel worden getrokken, en is verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanspraak. De aanvraag tot inschrijving in het Vreemdelingenregister te Antwerpen dd. 28 maart 2018, de kopie van een huurovereenkomst en het bewijs van de huur van een wagen voegen niets wezenlijks toe voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen en toont hij evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Israël zou hebben gekend of zal kennen. In het administratief dossier zijn bovendien

geen elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. L. LAMBRECHTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. LAMBRECHTS

M.-C. GOETHALS